

ringen og angriber den, og rent overfladisk set kan det heller ikke nægtes, at der er Ting nok, man kan angribe Regeringen for, selv om man ikke behøver at give sig til at angribe en Minister, fordi han ved en Lejlighed i Overensstemmelse med, hvad han plejer, har købt nogle faa Hundrede Cigarer. Vi har her i Landet hidtil været vant til at leve under de frieste Forhold med Hensyn til Produktion, Omsætning, Køb og Salg, Indførsel og Udførsel, Forbrug o. s. v., uden at Staten er skredet ind. Man kunde hos os leve, som man havde Evne og Lyst til, ja, der er saamænd mange, der endda har levet højere, end de havde Evne til — Lysten har der vist ikke været noget i Vejen med i saa Tilfælde. Man kan derfor godt forstaa, at naar vi nu er kommet ind i en Tid, hvor vi Dag for Dag møder et Paabud og et Forbud — i det hele Foranstaltninger, der ofte paa en meget ubehagelig Maade griber ind i de før saa frie Forhold —, er der mange, der synes, at det maa dog kritiseres i højeste Grad, og for alle dem, der ikke kan se længere end til deres egen Næsetip, for alle dem, der ikke er i Besiddelse af den tilstrækkelige Samfundsfølelse, kan jeg godt forstaa, at mange af disse Paabud og Forbud vil komme til at staa som Hindringer, Regeringen gerne har villet lægge i Vejen for deres frie Bevægelse i deres private Virksomhed. Derimod tror jeg nok, at alle de, der kan indse, at disse Paabud og Forbud kommer af den Nødvendighed, at man maa gøre, hvad der kan gøres, for i saa høj Grad som muligt at sikre vort lille Samfund mod Følgerne af de Ulykker, der vælter ind over vort Lands Grænser, vil forstaa, at det er af Hensyn til det heles Vel, at disse Paabud og Forbud er udstedte, og ogsaa vil forstaa at bære dem, som Folk med en Smule Fællesfølelse skal bære de Ting, der har det heles Gavn for Øje og aldeles ikke til Hensigt at hemme nogen enkelt. Saa meget er i alt Fald sikkert, at ligegyldigt hvilken Regering der havde siddet ved Roret her i Danmark, vilde den have været nødt til at tage sin Tilflugt til den Slags Paabud og Forbud, dersom den virkelig skulde varetage vort lille Samfunds Tarv.

Jeg ønsker at sige et Par Ord om Regeringens Skattelovspolitik og de Skattelove, som er blevet gennemført, thi der er ikke Tvivl om, at der fra adskillige Sider vil blive rejst stærk Kritik i Anledning af denne Politik. Vi her inde paa Rigsdagen

har allerede været Vidne til, at det er sket, ikke i saa høj Grad i Folketinget som i Landstinget, og Tonerne oppe i Landstinget var under Skattelovsforhandlingerne ikke blide. Ja, det er rigtigt, at Regeringen har gennemført Skattelove af en Art og et Omfang, som vi hidtil ikke har kendt. Herved er Staten blevet i Stand til at imødekomme de Krav, som nødvendigvis som Følge af Verdenskrigen kan blive stillet til Statskassen. Ogsaa her tror jeg, at alle, der ser paa det fælles og har Samfundsfølelse, kan være enige om, at den Skattelovspolitik, der er ført, er heldig, men den, der kun ser paa sit eget, den, der kun tænker paa sin egen Sparekassebog, maa møde med den stærkeste Kritik. Den Politik, som er ført ved Fremsættelsen af disse Skattelove, er god, naar man sætter den i Forbindelse med den Politik, som føres med Hensyn til Anvendelsen af de Penge, der kommer ind ved Skatterne. Der er her gjort et udmærket Arbejde for i nogen Grad at mildne Følgerne af den økonomiske Ulighed, der var stor nok før Krigen, men er blevet endnu større efter Krigen. Man har taget disse Penge, hvor der var flest af dem, man har taget dem dér, hvor de var nemmest tjente, man har taget dem dér, hvor de bedst kunde undværes. Og hvem skal de anvendes til? De skal anvendes til Fordel for dem, der har mindst af den Vare, de skal anvendes til Fordel for dem, der har meget vanskeligt ved under disse Forhold med de høje Priser at tjene det nødvendige til Livets Ophold, og de skal endelig anvendes dér, hvor der ikke kan undværes en eneste Øre, uden at Sult og Nød bliver en daglig Gæst i Hjemmet. Jeg har Lov til at sige, at naar man ser saaledes paa Sagen, maa man indrømme, at det er en god Politik, der er ført af Regeringen baade med Hensyn til Skatternes Udskrivning og med Hensyn til Anvendelsen af de Penge, man har faaet ind ad den Vej. Og lad os saa være fri for langvarige Diskussioner om, hvorvidt disse Skattelove staa i det rette Forhold til Skatteteorier, som man før har hævdet her i Salen. Jeg indrømmer, at jeg i høj Grad sympatiserer med en Jordværdiskat, men det var ikke Tiden nu at give sig til at diskutere dette Spørgsmaal. Her skulde der skaffes Penge, her skulde der hurtig skaffes Penge, derfor gik man til Skatten paa Indkomsten, og derfor gik man til Skatten paa Formuen; dér var Pengene at faa, dér var man i Stand til hurtigst muligt at skaffe dem. Jeg